

ΙΑΤΡΟΚΑΠΗΛΟΙ.

Εως τώρα ἡ ὑγεία καὶ ζωὴ μας ἦτο δομένη πραγματεία εἰς καπῆλους ἰατροὺς διὰ τὴν κοινὴν ἀπαιδευσίαν τοῦ γένους. Ἦθελετε φρίξιν, εἰάν ἤξεύρετε ποῖα καὶ πόσα κακὰ συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τοιούτων ἰατρῶν. Ὅταν τὸ θανατικὸν μαστίχη τὰς πόλεις, τὰ νοσοκομεῖά μας, δι' ἔλλειψιν ἰατρῶν, μεταβάλλονται εἰς ἀληθινὰ μακελλεῖα· τοῦτο εἰς τὰ φωτισμένα ἔθνη δὲν συμβαίνει, ἐπειδὴ οὐτ' οἱ νόμοι συγχωροῦν, οὐτ' ἀπὸ τοῦς ἰατροῦς κάνεις, ἢ ἂν οἱ νόμοι ἐσιώπων, τοιαῦτ' ἀρνηθῆ τὴν τέχνην τε, εἰς καιρὸν ὅταν ἡ τέχνη του γίνεται μάλιστα ἀναγκαία. Ἐάν τινὸς ἀπὸ μᾶς σκοτισθῆ ἡ ὄψις, κινδυνεύει νὰ μείνῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν τυφλός· τοῦτο εἰς τὰ φωτισμένα ἔθνη δὲν συμβαίνει, ἐπειδὴ ἔχουσι χειρογούς ἐπιστήμονας νὰ δίδωσι πολλάκις τὸ φῶς εἰς τοὺς ζῶντας εἰς τὸ σκότος. Ἦθελε μὲ λείψειν ὁ καιρὸς νὰ σᾶς ἱστορήσω καθεξῆς ὅσα ὑποφέρετε δεινὰ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τῶν σοφῶν μας ἰατρῶν ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι σχεδὸν ἀκόμη τίποτε, παραβαλλόμενος πρὸς τὸ ἀπειρον πληθῆθος τῶν ἰατροκαπῆλων. Ἄλλοι γίνεσθε σφάγια τῆς ἀμαθείας των, καὶ ἄλλοι καταδικάζεσθε εἰς ζωὴν χειροτέραν τοῦ θανάτου, ταλαιπωρούμενοι ἀπὸ νόσους πολυχρονίους, γεννημένας ἀπὸ μόνης μιᾶς νόσου ἀτεχνον θεραπείαν. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ὁ τάφος ἀρανίζει πάντοτε τὰ πάθη σας, ἢ γίνεται, ὡς τὸν ὀνομάζουσι κοινῶς, Λιμὴν τῶν κακῶν· ἢ ταύτην τὴν κοινὴν παρηγορίαν στερεοῦνται πολλάκις ὅσοι ζῶσι μεταξὺ ἀπαιδευτῶν ἔθνων. Ἐάν ποτε δὲν τὸ ὑπωπτεύθητε, μάθετε κἂν τώρα, ὅτι ἐνδέχεται κάμμιαν φορὰν νὰ θάπτεται καὶ ζῶν ὁ ἀρρώστος, διὰ νὰ ἀγωνισθῆ ὑποκάτω τῆς βαρείας πλάκας τὸ τελευταῖον φρικτὸν ἀγωνισμα τῆς ὁποίας ἐπὶ γῆς ὑπέφερε τραγωδία. Ἀπὸ τοιαύτας ἀώρουσ ταφῆς πιθανὸν ὅτι ἐγεννήθησαν τὸ πλέον τὰ περι τῶν βορβολάκων ἱστορούμενα. Τοῦτο εἰς τὰ φωτισμένα ἔθνη δὲν συμβαίνει, ἐπειδὴ δὲν συγχωροῦν οἱ νόμοι νὰ θάπτεται κάνεις, εἰάν πρῶτον δὲν βεβαιωθῆ ἀτὸ ἰατρὸν ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀτὸ τοῦ σώματος.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΚΑΙΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

ΔΕΝ εἶναι τίποτε σχεδὸν πλέον ἀξιοθρήνητον παρὰ τὴν γενικῶς ἐπιχορηγοῦσαν κακὴν τῶν παιδῶν ἀνατροφὴν. Πῶς ἤμπορεσε δὲ τὸ πρᾶγμα νὰ ἔχη ἀλλέως, ὅτε οἱ περισσότεροι τῶν γονέων φαίνονται ν' ἀγνοῶσιν ἢ νὰ μὴ στοχάζωνται πόσον ἐνωρὶς μορφώνονται τῶν τέκνων αἱ διαθέσεις,

καὶ ἀκολούθως πόσον ἐργήγορα πρέπει νὰ διδάσκωνται τῆς εὐταξίας ἢ ὑπακοῆς τὰ μαθήματα; Ἐπιθυμῶ, εἶπε κυρία τις πρὸς συγγραφέα περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ κορασίου μου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκριβῶς τριετές. Ἐκυρία, ἀπεκρίθη ὁ συγγραφεὺς, ἔπρεπε νὰ μὲ συμβουλευθῆς πρὸ δύο ἐτῶν τοῦλάχιστον.

Ἀνάγκη, πρὸ πάντων, νὰ ἐμφυτεύωμεν εἰς τὸν βρεφικὸν νοῦν τὸ χρέος ἀδιστάκτως ὑπακοῆς. Ὁ καιρὸς δὲ τοῦ νὰ γένη τοῦτο, εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τὸ τέκνον νὰ ἐνοῆ διακεκριμένως τὴν φύσιν προσταγῆς τινός, ὁποιαδήποτε ἢ ἂν ἦναι. Εὐθύς ἀφοῦ τὸ τέκνον καταλάβῃ σαφῶς ὅτι αἱ λέξεις Ὁχι! Μή! σημαίνυν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάμῃ τί τὸ ὁποῖον θέλει νὰ κάμῃ, ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὸ βιάζωμεν νὰ ὑπακοῆν ἐκάστην προσταγὴν, παραβλέποντες ὅσον κόπον καὶ ὄσσην δυσκολίαν ἐμπορεῖ τοιαύτη βία νὰ μᾶς προξενήσῃ. Ὅταν ἀσθλοῦθηται ἡ μέθοδος αὕτη, συμβαίνυν μὲν καταρχὰς μάχα τινὲς μεταξὺ γονέως ἢ τέκνου· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιροῦ διάστημα, τῆς ὑπακοῆς ἡ ἔξις στηρίζεται εἰς τοῦ τέκνου τὸν νοῦν διὰ παντός τοῦ ἐπιλοίπου βίου. Βλέπον ὅτι δὲν κερδαίνει τίποτε δι' ἀντιστάσεως, ὑποτάσσεται εἰς ἀνάγκης.

Οἱ περισσότεροι ὁμοίως, κατὰ δυσυχίαν, κρίνυν εὐλόγον ν' ἀκολουθῶσι μέθοδον ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν ταύτης· θέλουν πρῶτον νὰ μεγαλύνῃ τὸ τέκνον, ἔπειτα νὰ τὸ βάλωσιν ὑπὸ διοίκησιν· νὰ μορφώσῃ δηλαδὴ τὰς κακὰς ἔξεις, ἔπειτα νὰ τὸ διδάξωσι ποίας ἔξεις νὰ μορφώσῃ! νὰ γένη πεισματῶδες καὶ παρήγορον, καὶ ὕστερον νὰ τοῦ παραδώσωσι τῆς ὑποκλίσεως καὶ εὐπειθείας τὰ μαθήματα!

Ἀυτεῖται τῇ ἀληθείᾳ σφόδρα ὁ εὐαίσθητος τὴν ψυχὴν, βλέπων πολλοὺς φιλοπόρους μὲν, ἀλλ' ἠπατημένους γονεῖς, νὰ νομίζωσιν ὅτι μάλιστα κάμυνν ἢ χάριν εἰς τὰ τέκνα των, συγχωροῦντες αὐτὰ νὰ πράττωσιν ὡς θέλουν. Ἦθελαν φρίξιν ἢ αὐτοὶ, ἂν ἐγνώριζαν πόσον κακὸν προξενοῦν οὕτω εἰς τὰ φίλτατα. Ἀφίνοντες τα ἀχαλιναγώγητα εἰς τὴν τρυφερωτάτην ἡλικίαν, προσπαθῶν ἀκολούθως εἰς μάτην νὰ τὰ ἰατρεύσωσιν ἀπὸ τοῦ πείσματος ἢ τῆς ἀπειθείας τὴν ἀσθένειαν· βαρυνόμενοι, τέλος, τοῦς ἀκάροους αὐτῶν ἀγῶνας, παραιτοῦν, ἀποδίδοντες εἰς τὴν κακὴν φύσιν τοῦ τέκνου τῆς ἰδίας των ἀμελείας τὰ ἀποτελέσματα· ἐκεῖνα, ἀπαιδευτα τῆς τέχνης τοῦ κυβερνᾶν ἑαυτοὺς, ὑποδουλόνονται εἰς τὰ πάθη, καὶ, προβαίνοντα ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον, δὲν ἀρροῦν νὰ κατασταθῶσι τὸ ἐξυθνήμα τοῦ κόσμου, καὶ ἡ κατασχύνη τῆς ἰδίας των οἰκογενείας.